HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אף זו דברי ר' שמעון. לפילו להסתמם שמיהן עמה ר' שמעון הוא דסבר להא לפילו מתניעת בשמיהן נמי שרי לאבל לרבנן פליגי בכולה ותמרו שלשתן לאורין זו עם זו. ל"ק אף זו דברי ר"ש ר' שמעון גופיה לא שרי אלא מילונות בתניעת וקשיא לי הא תנן בתתניתין [מה:] היא מותרת עמהן ועוד מני אף הכי לישני ליה למימר זו דברי ר"ש אף משמע דסתרוייהו שרי. ולשון אחרון זה שמעתי וכן עיקר והיא מותרת עמהן דתתניתין מתרץ לך שמואל דבהימר שימוש שבתתניעת קתמר דומיא דהוא מותר עמהן דריש ואידי דתנא ריש הוא מותר עמהן תני נמי סיפא ואף זו הכי משמע אף ר' שמעון המיקל אוסר בזו לאין מתניעת מותרת בתילונות אף לישור זה ר"ש נמי אמרו כרבנן. ולישנא קמא קשיא מני ומאי שמואל לטעמיה לי נמי הוה אמר כרב הוה מני נמי למימר לרבנן עירבה עם שניהם לסורה עם שניהם לאין ב' לשויות מתתמשות לרשות אחת: **תניא רווחה דשמואל** לפילו ר"ש לא התיר מתניעת בתילונות כדקתני זו מביאה ממוך ביתה כו' ולילו מתניעת בתילונות לא קתמר: **ואוזדא שמואל לטעמיה** דאמר מתתמשות לרשות אחת לא לשויות מתתמשות לרשות אחת: **למה הדבר דומה.** למשלה שעשתו בדרך קלי: **זו מביאה.** בתתניעת ואוכלת וזו מביאה בתתניעת ואוכלת: **חלר שבין שני מבואות.** פתוחה לשניהן: **ר"ג עירבה עם שניהן אסורה עם שניהן.** לפילו לרבי שמעון והיינו שמואל לטעמיה דאמר שמואל[ד] הלכה כדברי המיקל בעירוב ולי הוה שרי ר"ש בהא לא הוה אמר שמואל אסורה עם שניהן: **לא עירבה עם שניהן.** לא עירבה לא עם זו ולא עם זו: **אוסרת על שניהן.** מלהוציא מתצרותיהן למבוי וכגון שרגילה כל יומות האוכל לצאת ולבא בשניהן דרך פתחים דריסת הרגל שיש לה אוסרתן דתמרה לאי לא הויא רגילה אלא בחד לא אסרה אלא מחד ואע"ג דרגילה עם שניהן זו היא תקנתה מערבת עם אחד ונמלא דעתה שנשתלקה מן אחד ומותר אחד לעצמו: **היפה נאחד רגילה.** לצאת ולבא כל שעה ובאחד אינה רגילה ולא עירבה לא עם זו ולא עם זו זה שרגילה בו אסור שאלר זו אוסרת עליו דמיניה הוא והרי לא עירבה והאחר מותר שהיה הימנו: **הוסר רגילה לעצמו.** להא שלקא נפשה מיניה: **וזה שהיה רגילה בו לא עירב.** לפילו בפני עצמו: **והיא נמי לא עירבה.** לא עם זה ולא עם זה: **דותין הוסר אלא שהיה רגילה.** אלא לאסור על זה שעירב הואיל והוי לא מפסדא מידי דהא לא עירב: **מדם סדום.** לפילו מידיה[ה] דלא חסר ביה לא מהני לאבריה והכא על כרחיה דחינן ליה גבייהו: **מדם סדום.** אלי אליו: **המקפיד על עירובו.** אם יאכל אחד מבני חבורה את הפת שנתן הוא: **עירוב שמו.** שיהו כולן מעורבין ומרוצין בו אלא יאמרו זה בחברו אלא שותפות נוחה ועריבה: **אנשי וורדינא.** ליקנין היו: **החולק.** בשני כלים הינו עירוב משום התי טעמא גופיה דמה שמו עירוב שמו: **דמנח למנח ואייבר.** אלא יכול הכלי להחזיק כל העירוב ולא חילקו מדעת וכי קאמר שמואל כגון שחילקו מדעת: **ופרסי למה לי.** לשמואל הואיל ותרוייהו חד טעמא דקפיד ומולק: **דמיפלג פלגיה.** ובטל שמיה דעירוב משמע מעורב: **שמניחין בו עירוב.** לרבעה שגבו עירובן ומתוהו בבית שמיהן אין לריך להניח שם פיתו: **לאו משום דירון דמנח ליה.** לבעל הבית ריפתא בפלג דידיה שהוא אוכל ממנו כמאן דמנח בכלי עם העירוב דמי: **דכולהו הכא דיירי.** משום פיתן הוא להו דירתן וכ"ש בעל הבית שהוא דר שם ממש בתוכו ואפילו אין לו פת בכל הבית שפיר דמי: **עירוב.** שהוא מלרפן לטעמא משום קנין שמקנה להו בעל הבית רשותו ומתלאו כולם בעלים בבית זה שהעירוב מונח בו וכל אחד משועבדת לרשותם זו ואחת היא: **ומפני מה אין מערבין במעה.** ליתן כל אחד ואחד מעה ומעותיו יקנו לו רשות מבלירו: **לאיקלקולי.** להסתכה תורת עירוב: **משום דירה.** שדעתו של אדם על פיתו והוו להו כאילו דיירי בההוא ביתא ואין באחד זו אלא דירה אחת והרי כל רשות האחד מיוחדת לבית זה: **הכי גרסינן אילא ביניהו כלי ושאין בו שוה פרוטה וקטן.** לומר דאחד משום קנין יכולין לקנות בסודר כדרך שאר קנין ואין יכולין לקנות בפת שאין בו שוה פרוטה ואפילו הוא מזון ג' סעודות ואין יכול לעשות הקטן שליח לעבד עליו עירובי חלירות דלאו בר מקנה ואקנויי הוא ולא"ד משום דירה לא מהני מהני קנין סודר ומערבין בחוכל שאין בו שוה פרוטה וקטן גופה אם העירוב בפת משוה להו אלא דירה וקטן לאו מידי עביד: למקום

זו מביאה מתוך ביתה ואוכלת. לפ"ה דווקא נקט לאבל מתניעת בתילונות לא ולר"ת אילא למימר לדידהתא נקט דכ"ש מתניעת בתילונות דליכא למגזר כולי האי ולפי מהר"י נקט הא משום דמהא פריך לרבנן מאי שנא התם דפליגיתו וגזריתו ואכא לא גזריתו מכדי לאה הלבר דומה כו':

עירוב משום קנין. פירוש דבהאי פת מיקני לקום להדדי מע"ג דפירי לא עבדי חליפין מ"מ קנו בתורת דמים ול"ת ותתנן לקמן בהדר (דף עח.) בעל הבית שהיה שותף לבניניו לזה ניין ולזה בשמן אין לריך לערב ואמר בהדר (דף עג:) נמי בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהם היום סומכין על הפת שעל השולחן משום עירוב ולמ"ד משום דירה אתי שפיר וי"ל דכיון שיש קירוב דעת ביניהן עשאוה מכמים כאילו הקנו זה לזה: **מפני שאינה מצויה.** ובאמר בבריס נמי אין מערבין עירובי חלירות אלא בפת שבשת טפי וגבי שיתוף הקילו אלא להלריך פת ושרי בשאר בבריס דשכיחי קלת אבל בפת במעה אלא שכיח כלל לא:

איבא ביניהו כלים ופחות משוה פרוטה. דלמ"ד משום קנין אין מערבין בפחות משוה פרוטה מע"ג דאיכא מזון ג' סעודות ול"ת ובי איכא שוה פרוטה להוי כאילו יש בכל אחד ואחד מהן שוה פרוטה ומזון ג' סעודות דהא אפילו בכלי הוי שייך משום קנין דכיון דאיכא בהדי הדדי מקנו להדדי ואפילו הכי קאמר שמואל אין מערבין אבל פליגא הוא (פליג') מיפלג אין עירובו עירוב. ומי אמר שמואל הכי שהחולק לעירובו אינו עירוב, והא אמר שמואל בית שמניחין בו עירוב אין צריך ליתן פת עמהן. מאי טעמא לאו משום דאמרינן פת דמנחא בסלא כמאן דמנחא בהדי עירוב דמי. ושנינן לא הכי קאמר שמואל אין צריך להיות לו פת בבית מאי טעמ' כולהו הכא דיירי, כלומר [כל ה]עירובין קיבצם אצלו בזה הבית, לפיכך הוא אין צריך כלום. אמר שמואל עירוב משום קנינין מקום. וא"ת (מה אמר) [מפני מה] אין קונין במעות לפי שאין מצויין בערב שבת. ואקשינן אי הכי אי עירב במעות ליהוי עירוב, אלמא [תנן] הנותן מעה לנחתום כדי שיזכה בעירוב ז) כו'. ודחינן דילמא אתי למימר מעה עיקר וזימנין דליכא מעה ולא מערב בפת. **רבה אמר עירוב משום דירה.** איכא בינייהו שנתן לשכינו כלי שאין בו שוה פרוטה, לשמואל [הוי עירוב] דהא קניין איתיה בפחות משוה פרוטה. לרבה לא הוי עירוב.

ז) גם זכו לו מעותיו לקמן דף פת ע"ב.

מוסף רש"י

מדת סדום. זה נהנה חם לא מסר (ב"ב יב:) לא היו עושין טובה (כתובות קג.) אין מכנה למכילו מע"פ שאין מסר בכך כלום (רשב"ם ב"ב נט.) מדת סדום כלומר (אבות פ"ה מ"י) המומר שלי שלי שלך שלך זו מדה בינונית וים חומרים זו מדת סדום (רשב"ם ב"ב קסח.).

מאנשי וורדינא. שם מקום (נדה יט:) מנשים נקניס ולרי עין בממונן היו (ביצה כז.). **חמשה שגבו את עירובן.** סהיו לרין בחלר אחת וגבו מכל אחד את עירובו להמיר את הלרין להוליא מבחיהן לחלר הפת של עירוב הוי כאילו כולן לרין בחוכו ומתלאת כל החלר משתתפת בניא אחד (סוכה ג:).

רבינו חננאל

תניא כשמואל אמר רבי שמעון למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו כו', עד חכמים אומרים שלשתן אסורות. ואזדא שמואל לטעמיה דאמר שמואל חצר שבין שני מבואות עירבה עם שניהם, שניהם אסורה עם שניהם, כחכמים דאמרי שלשתן אסורות זו עם זו. לא עירבה עם שניהם אוסרת על שניהם. במבוי אחד רגילה לערב עמו ובאחד אין רגילה, המבוי שהיא רגילה לערב עמו אסור, והאחד שאינה רגילה עמו מותר. ואם חזרה חצר זו ועירבה עם מי שלא היתה רגילה לערב עמו, הותר המבוי שהיתה רגילה בו שכבר סילקה עצמה מן המבוי הזה וחזרה על האחר. ואם עירבו בני המבוי שהיתה רגילה חצר זו לערב עמהן, דוו החצר לא עירבה עמהן ולא עם בני מבוי האחר, וגם בני אותו מבוי אפי' לעצמם לא עירבו, דוחין זו החצר שלא עירבה עמהן אצל המבוי שלא עירב ואומרים שמכלל אותו מבוי הוא, שבני אותו מבוי אין מפסידין כלום, דבלא זו נמי אסורין הן דהא לא עירבו. כי מצטרפא בהדייהו למשרא בני המבוי שהיתה רגילה

רבינו חננאל (המשך)

בו שפיר דמי, דכגון זה כופין על מידת סדום. אמר שמואל המקפיד על עירובו. פ' המדקדק שלא יתערב לו עם (אחרון) [אחרים] כדי שלא יקח פחות משלו אינו עירוב. לפי שלא נקרא עירוב אלא שמתערב. ר' חנינא אמר עירובו עירוב אלא שנקרא מאנשי וורדינא. פירוש אנשי וורדאן היו ידועין בציקנות ובצרות עין. אמר רב יהודה אמר ר' שמואל החולק עירובו בשני כלים אפילו לבית הילל אין עירובו עירוב. עד כאן [לא] קאמ' בית הילל דעירובו עירוב אלא היכא דמלייה למנא ואותיר אבל פליגה הוא (פליג') מיפלג אין עירובו עירוב. ומי אמר שמואל הכי שהחולק לעירובו אינו עירוב, והא אמר שמואל בית שמניחין בו עירוב אין צריך ליתן פת עמהן. מאי טעמא לאו משום דאמרינן פת דמנחא בסלא כמאן דמנחא בהדי עירוב דמי. ושנינן לא הכי קאמר שמואל אין צריך להיות לו פת בבית מאי טעמ' כולהו הכא דיירי, כלומר [כל ה]עירובין קיבצם אצלו בזה הבית, לפיכך הוא אין צריך כלום. אמר שמואל עירוב משום קנינין מקום. וא"ת (מה אמר) [מפני מה] אין קונין במעות לפי שאין מצויין בערב שבת. ואקשינן אי הכי אי עירב במעות ליהוי עירוב, אלמא [תנן] הנותן מעה לנחתום כדי שיזכה בעירוב ז) כו'. ודחינן דילמא אתי למימר מעה עיקר וזימנין דליכא מעה ולא מערב בפת. **רבה אמר עירוב משום דירה.** איכא בינייהו שנתן לשכינו כלי שאין בו שוה פרוטה, לשמואל [הוי עירוב] דהא קניין איתיה בפחות משוה פרוטה. לרבה לא הוי עירוב.

מו א ב ג מיי' פ"ה מהל' עירובין הלכה ז ח ט טוש"ע או"ח סי' שפו שעיף ט:

מז ד מיי' שם הלכה ג טוש"ע או"ח סי' שמו שעיף ה:

מח ה ו מיי' פ"ת שם הלכה יח סמג עשין ת טור ש"ע או"ח שם שעיף ד:

מט ז ח מיי' שם הלכה טו טור ש"ע שם שעיף ג: